

LA FLORETA

(LLEGENDA DANESA)

Lo noy s'ha mort, y l'àngel s' emporta la seva ànima cap al cel. Havian ja passat per la ciutat opulenta, pels camps coberts de blat madur, pels boscos, y ahont s'hi sentia lo ressó dels cops de les destrals dels llenye'aires, pels canals, que s'hi veyan navegar les barques carregades, y l'àngel res havia mirat. Però al passar per sobre un miserable poblet, sospengué l'àngel lo vol, y dirigí sa mirada vers un carreró solitari, compost de barraques enderrocades. La herba hi creixia á través de la pedra, y s'hi veyan escampats restos de terrissa trencada y de palla humida y cendra esventada. Durant molt temps l'àngel s'hi contemplá, y veyent de sopte entre mitx d'aquelles runes una descolorida floreta, nascuda sense sol, feu un crit, y s'abaxá á cullirla. La ànima del noyet li preguntá per qué se havia aturat á cullir una rústiga flor que no era bella ni feya fragancia. Allavors l'àngel li contestá:

Mira al fondo del carreró é hi veurás un casalot qual sostre s'ha ensorrat baix lo pes de la neu y les parets se han esquerdat ab les continuades plujes. Allí vivia en altre temps un noy de la teva edat que 'l bon Deu havia senyalat desde son naixament. Quan abandoná lo seu petit llit, ab sa màrtega de palla, apoyantse ab unes crosses li va ser possible recorrer dos ó tres vegades no més lo carreró, y encare gracies. No pogué veure 'l sol sino en la finestra de sa barraca. May havia vist la verdor dels prats, ni 'l fullatge de la arbreda. Sols la quitxalla del veynat li portavan alguna que altre volta branques de poy, ab lo qual en formava com una arcada sobre son llit. Allavors, quan la son tancava sos ulls, somiava que estava estés á la ombra d'una ver-neda, ab lo sol que tot jugant traspassava 'l fullatge y ab los aucells que cantaven al voltant. Un dia sa germana gran, que 'l cuydava y li feya de mare, va portarli una floreta del camp ab arrel y tot. Ell la va plantar en un test, y lo bon Deu va fer prosperar aquella planta que una ma carinyosa cuydava. Era 'l jardí del noy malalt; la floreta li semblava les aygues, los prats, los boscos, tota la creació. En tant ell visqué res faltá á la planta. Ell li dava tot lo que l'estreta finestra dexava passar de sol y d'ayre. La regava cada vespre y se'n despedia fins l'endemá com si fos un amich. Mes quan lo bon Deu s'emportá al innocent mártir, sa familia marxá del poblet, lo carreró fou abandonat, y la floreta quedá

entre mitx de les runes. Aquí la Providencia la ha conservada y aquí la vinch á cullir.

—¿Qui t'ha dit tot açó?—preguntá l'ànima del noy.

—Jo ho sé—va respondre l'àngel—perqué soch jo mateix aquell noyet que anava ab crosses. Lo bon Deu ha cambiat mos sufriments de la terra per ma felicitat del Paradís; pero la felicitat d'avuy no m'ha fet oblidar de les modestes alegries de altres dies, y la estrella més hermosa del cel que habito la donaria per aquesta modesta flor.

J. VIDAL Y JUMBERT.

CRÓNICA

Ha contraído matrimonio el fiscorno de la orquesta *Los Agustins* D. Juan Jané Teixidor, con la simpática Srta. D^a. Teresa Vila, hija del depositario de los fondos municipales.

Les deseamos larga luna de miel.

La plaza de la Montaña se denominará con el nombre del gran poeta Verdaguer.

Dicese que hay un generoso donante que regala, adelanta ó facilita, siete mil duros para la construcción en ésta de una Casa del Pueblo.

Han empezado á llegar ya algunas de las familias que veranean en esta población y en sus alrededores.

La copla *Farnense*, atrajo extraordinario gentío en la plaza del Ganado, la noche del sábado último. Las sardanas tocadas fueron del agrado del público, especialmente *La Cosidora* instrumentada años há por el compositor Sr. Agramunt con música del coro á voces solas del malogrado Mtro. Cuspina.

En el Casino también se bailaron sardanas el último domingo, corriendo á cargo, la ejecución, de la orquesta *Agustins*.

Dicese que la copla de Santa Coloma de Farnés, esta ajustada para tocar sardanas